

[A. Lyng.]

danske paragraf uden forandring. Man var bange for at komme ud i forhold, hvis konsekvenser kan blive uoverskuelige; man mente, at når vi i 200 år ikke har haft skilsmisseinstitution, er det meget betænkeligt at springe ind i en så forholdsvis let adgang til skilsmisse som den danske. Man mente, det var klogest med en overgangsinstitution, som holder igen overfor eventuelt forholdsvis mange skilsmisser. Nu er det ikke nogen let sag at formulere en sådan paragraf, der er fuldtud tilfredsstillende, og det ændringsforslag, som har vakt betydelig opmærksomhed, også i visse kredse hernede i Danmark, lød således — jeg beder atter den højtærede formand om lov til at citere —:

„Et ægteskab bliver efter påstand af den ene ægtefælle at opløse ved dom, når den anden ægtefælle har gjort sig skyldig i gentagne tilfælde af eller særlig krænkende form for ægteskabsbrud eller andet usædeligt forhold...“

Ændringsforslaget, der gik ud på at gøre adgangen til skilsmisse sværere, fik en temmelig ublid modtagelse i visse kredse, altså ikke hos den almindelige befolkning i Grønland, hvorfra det stammede, men navnlig fra kirkens side, og hernede også fra det udvalg af sagkyndige, der af statsministeren har fået til opgave at arbejde med lovforslag for Grønland. Disse institutioner mente, at landsrådets ændringsforslag vil legalisere lettere former for erotisk utroskab, hvilket selvfølgelig aldrig har været landsrådets mening. Der er heller ikke noget at sige til, at kirken har gjort indvendinger; den har kun gjort sin pligt ved at fastholde et af kirkens vigtige principper. Det forannævnte lovudvalg, der ikke var tilfreds med ændringsforslaget, foreslog, at det skulle udgå, og at der i § 59 a skulle indføres bestemmelse om en prøvetid for de skilsmissesøgende, en prøvetid på mindst 3 måneder og ikke over 10 måneder efter skilsmisedommen. Dette ændringsforslag er nu vedtaget i landsrådet.

Når jeg har omtalt dette, som måske synes uden videre interesse, når landsrådet allerede har forladt sit eget oprindelige ændringsforslag, så er det for yderligere at belyse og forklare baggrunden, som efter min mening ikke er blevet tilstrækkeligt forstået hernede og ligesom har stillet lands-

rådet og befolkningen i mindre heldigt lys. Jeg må i denne forbindelse sige, at heller ikke lovudvalgets forslag er fuldtud tilfredsstillende, når man ser det på baggrund af befolkningens ønske om at gøre skilsmisse vanskeligt opnåelig. Det er tiltrådt af landsrådet, fordi det ikke har været muligt at finde en anden og bedre løsning.

Jeg kan i denne forbindelse nævne, at jeg i forrige uge i et af hovedstadsbladene så en overskrift, der lød sådan:

„Den grønlandske ægteskabslov var svær at formulere, fordi grønlænderne ikke ville acceptere et dansk syn på utroskab.“

(„Politiken“, den 23. oktober). Nu er det ikke sådan at forstå, at jeg tager alvorligt på døgnets ofte fejlagtige tanker, øjeblikkets uovervejede tanker, der tit figurerer i aviserne, men når jeg omtaler denne overskrift, er det, fordi jeg synes, at det er typisk for den tankegang, man har hernede, nemlig at grønlænderne har et andet syn på ægteskabelig troskab eller moral overhovedet. Jeg vil derfor gerne have lov til at sige, at grønlænderne ikke har andet syn på såvel ægteskabet som moralen end den, kirken forkynder. Man kan sige, at de forhold, befolkningen lever under, virker meget ugunstigt for at leve et moralsk liv; jeg tænker hermed på de unge, som ofte lever under økonomisk og boligmæssigt dårlige forhold, så dårlige, at de virker nedbrydende i moralsk henseende; men jeg vil gerne i samme åndedrag sige, at man nu både fra landsrådets og fra statens side gør, hvad gøres kan for at forbedre de dårlige forhold.

Ja, nu har jeg foreløbig ikke mere at sige, men jeg vil gerne bede det høje ting om, at det foreliggende ægteskabslovforslag, som har været godkendt af landsrådet, får en velvillig behandling.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg vil gerne til samtlige ærede ordførere igen sige tak for velvillig og meget interesseret modtagelse af disse lovforslag.

Jeg forstår godt den reaktion, det foreliggende forslag om gennemførelse af dansk privatret i Grønland har udløst hos næsten samtlige ordførere. Det er klart, at det for en umiddelbar betragtning kan virke ubehageligt, at områder, som vi hernede traditionelt er vant til at betragte som lov-